

Phần 11

Chương 31

Anh muốn đem công việc người giúp đỡ của Thịnh Gia Ngôn hoàn toàn cướp lại hết...

Như vậy cũng tốt, tốt nhất là làm cho Nhậm Tư Đồ cùng Thịnh Gia Ngôn cả hai cắt đứt mọi liên hệ...

Nhậm Tư Đồ suy nghĩ như thế liền trở lại bình thường.

Nhưng Nhậm Tư Đồ cũng không có nghĩ đến tiếng chuông cửa lại một lần nữa vang lên, phía bên trong nhà không phải là Tôn Dao, cũng không phải là Tầm Tầm, mà là

“Đã về?”

Thịnh Gia Ngôn đứng bên trong nhìn cô, giọng nói có chút lơ là, làm cho sắc mặt Nhậm Tư Đồ trở nên trắng nhợt.

Nhậm Tư Đồ đứng trấn định một lúc lâu mới đi tới thay giày: “Tại sao anh lại ở đây? Tôn Dao đâu?”

Thịnh Gia Ngôn chỉ trả lời thắc mắc thứ hai của cô: “Cô ấy ở trong phòng.”

Nhậm Tư Đồ không hề nhìn thấy bóng dáng của Tôn Dao nhưng lại nhìn thấy Tầm Tầm đang ngồi ăn ngấu ngiến một bàn đầy thức ăn.

Một bàn này chắc là do Thịnh Gia Ngôn nấu ra rồi, Tầm Tầm tối hôm qua còn mắng cho cô cùng Thịnh Gia Ngôn một trận thế nhưng bây giờ lại ngồi đây ăn say sưa ngon lành. Cậu bé thấy Nhậm Tư Đồ trở về thì liền hưng phấn mút lấy đầu ngón tay, cười gọi Tôn Dao: “Mau đến đây nếm thử thức ăn chú Gia Ngôn nấu.”

Nhậm Tư Đồ bất đắc dĩ bật cười, đi đến bên bàn ăn vỗ một cái vào gáy Tầm Tầm: “Tên vô tâm, con quên mất tối qua đã mắng mẹ cùng chú Thịnh Gia Ngôn?”

Tầm Tầm cười hắc hắc, để đũa xuống làm bộ dạng thành khẩn nói xin lỗi: “Sáng sớm nay tỉnh dậy chú Gia Ngôn cũng đã giải thích với con, là con hiểu lầm hai người.”

Huống chi, bữa sáng và bữa trưa hôm nay đều là chú Gia Ngôn nấu cho con ăn, con sau này sẽ không bao giờ tức giận với hai người nữa.”

Cảm xúc của trẻ con đúng là vô định, Nhậm Tư Đồ cũng không quá để bụng, nhưng lời nói của Tầm Tầm lúc này lại làm cho cô cảm thấy có chút kinh ngạc, không khỏi nghiêng đầu nhìn về phía cửa phòng ăn nói: “Sáng sớm nay anh đã tới?”

Thịnh Gia Ngôn chỉ cười cười không có trả lời, giữa hai hàng lông mày cất giấu sự mệt mỏi, xem ra cả đêm qua anh ta cũng không có ngủ. Ngay cả bộ đồ cũng là bộ đồ mặc từ ngày hôm qua.

Hoặc có thể anh ta không phải sáng sớm nay mới tới, mà là... căn bản anh ta chưa có bỏ đi, ở đây đợi cô cả đêm?

Nhậm Tư Đồ bị suy nghĩ hoang đường của mình làm cho phải cười khở. Tầm Tầm cũng không có phát hiện ra sự khác thường của cô, cầm đầu cầm cổ hỏi: “Đúng rồi, Nhậm Tư Đồ, sáng sớm nay không phải mẹ đi tìm chú chân dài rồi sao? Vậy rốt cuộc mẹ đã giải thích rõ ràng cho chú ấy chưa? Chú ấy tối hôm qua hẳn là rất tức giận.”

“Sáng sớm?” Nhậm Tư Đồ còn tưởng rằng mình nghe lầm: “Cái gì mà sáng sớm?”

“Buổi sáng lúc con tỉnh dậy đã không thấy mẹ ở nhà, chú Gia Ngôn nói mẹ đi tìm chú chân dài để giải thích.” Tầm Tầm gấp gấp hỏi: “Vậy rốt cuộc mẹ với chú chân dài đã giải thích rõ ràng chưa?”

Nhậm Tư Đồ cả người cứng đờ gật đầu một cái.

Nghe được đáp án hài lòng Tầm Tầm liền buông lỏng tâm tư thấp thỏm của mình, tiếp tục cúi đầu ăn ngấu nghiến.

Thịnh Gia Ngôn cũng làm ra bộ dạng không có gì hỏi Nhậm Tư Đồ: “Em có ăn cơm không?” Vừa muốn đi vào bếp bới cơm giúp cô.

Nhậm Tư Đồ căn bản không để ý tới việc trả lời câu hỏi của anh, cô nghi ngờ nhìn anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh tại sao lại gạt Tầm Tầm?”

Thịnh Gia Ngôn chỉ cười mà hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ anh phải nói em đi theo người đàn ông khác, ngủ ở nhà hẳn cả đêm không về?”

Giọng điệu của anh ta rõ ràng là trêu chọc, nhưng vì sao Nhậm Tư Đồ lại thấy trong mắt anh ta tràn ngập sự cô đơn?

Cái lạo tự mình đa tình làm cho Nhậm Tư Đồ hận không thể tự bạt tai bản thân mình hai cái.

Vừa đúng lúc cô liếc thấy trên bàn ăn ngoài chén dĩa của Tầm Tầm thì còn có một bộ đĩa được dùng qua chắc là của Tôn Dao.

Xem ra khẩu vị của Tôn Dao hôm nay không tốt, cả chén cơm mà chỉ ăn có một ít.

Nhậm Tư Đồ như tìm được cây cỏ cứu vớt mạng mình liền hỏi Tầm Tầm: “Tôn Dao ở trong phòng mẹ sao?”

Tầm Tầm gật đầu nói: “Dì Tôn Dao hôm nay thật kỳ lạ, sáng sớm đã tắm rất nhiều lần rồi vậy mà vừa nãy ăn chưa đến một nửa chén cơm lại chạy đi tắm.”

Nhậm Tư Đồ trong lòng không khỏi hoảng sợ.

Nhà trọ của Nhậm Tư Đồ cũng rất đơn giản gồm có hai phòng ngủ, Tầm Tầm ở một phòng còn cô cùng Tôn Dao ở một phòng. Hai người phụ nữ luôn luôn không có bí mật với nhau, nhưng hôm nay khi cô đi tới ngoài cửa phòng ngủ thì lại cảm thấy do dự, không biết có nên gõ cửa hay không?

Nhậm Tư Đồ đang do dự thì đột nhiên cửa phòng bị người mở ra.

Lúc Tôn Dao mở cửa ra nhìn cô như mất hồn, Nhậm Tư Đồ đứng ngoài cửa cũng bị cô xem như không thấy, cho đến khi bước ra ngoài suýt đụng trúng Nhậm Tư Đồ cô mới hoàn hồn lại. Cô giống như chú chim nhỏ sợ cành cong, hốt hoảng nhìn Nhậm Tư Đồ một cái.

Cái bộ dạng này của Tôn Dao thì Nhậm Tư Đồ đặc biệt không thấy xa lạ.

Lúc Nhậm Tư Đồ còn là bác sĩ thực tập thì đã mang Tôn Dao đến gặp vị tiền bối để chữa trị.

Lúc đó Tôn Dao còn đang là một diễn viên không có danh tiếng, cô chỉ là diễn viên phụ trong cách bộ phim thậm chí chỉ là diễn viên đóng thế. Bởi vì một lần bị xâm phạm thân thể, Tôn Dao trở nên hoảng loạn, cô được giới thiệu đến phòng khám của Nhậm Tư Đồ đang thực tập để chữa trị.

Tôn Dao ngày hôm nay chính là bộ dạng giống như ngày đó.

Nhưng nếu so với năm đó thì có lẽ bây giờ Tôn Dao đã bình tĩnh hơn rất nhiều, năm đó nếu như Tôn Dao có lỡ tiếp xúc thân mật với người khác giới dù chỉ một chút cô đều hận không thể đem cả bản thân ngâm mình vào bồn tắm đầy nước khử trùng, trên người sẽ chà xát đến thành bị thương.

Hôm nay... cũng chỉ là tắm nhiều hơn một chút mà thân thể cũng chỉ có mấy vết đỏ mà thôi.

Nếu như là năm đó Nhậm Tư Đồ sẽ đứng trên phương diện bác sĩ để phân tích nội tâm của Tôn Dao, nhưng hôm nay cô cả hỏi cũng không nhẫn tâm hỏi, chỉ nhẹ nhàng: “Cậu... cùng Từ Kính...”

Thì không nói được thêm một lời nào nữa.

Tôn Dao nở nụ cười như đang chế giễu bản thân mình, hoặc là cô đang cố gắng đem mọi thứ trở nên nhẹ nhàng: “Vốn là đôi bên tình nguyện mà đột nhiên tớ lại phát hiện khuôn mặt đó rất giống với Từ Kính liền không không chế được mà đánh anh ta. Chắc hiện tại anh ta vẫn đang wor trong bệnh viện khâu vết thương.”

Tôn Dao cố gắng gượng cười, Nhậm Tư Đồ là người thân cận nhất ở bên cạnh nhưng cũng không biết nên mở miệng thế nào để an ủi. Cô nghĩ tới nghĩ lui cuối cùng cũng chỉ có thể nói ra một câu vô lực: “Cậu cũng đừng nghĩ nhiều nữa, mau đi ăn cơm, thức ăn cũng nguội rồi.”

Tôn Dao gật đầu một cái cùng Nhậm Tư Đồ đi về phái phòng ăn, nhưng không đi được hai bước liền dừng lại.

Tôn Dao quay đầu nhìn về phía Nhậm Tư Đồ, đối với cô mà lo lắng cũng không hề ít hơn: “Thiếu chút nữa tớ quên hỏi cậu, cậu và Thịnh Gia Ngôn tới hôn qua thế nào?”

Nhậm Tư Đồ căng thẳng trong lòng: “Cậu hỏi như thế là sao?”

“Từ sáng sớm 6h đã thấy Thịnh Gia NGôn giống như cả đêm đợi cậu, mặc dù anh ấy không có thừa nhận.”

“...”

“...”

Nhậm Tư Đồ trầm mặc một chút.

Cô nhớ lại câu nói của Thịnh Gia Ngôn: Đừng kết hôn với hần...

Có thể coi là nhớ lại, thì đã như thế nào? Nhậm Tư Đồ có chút gượng ép cười với Tôn Dao: “Đừng nhắc với tớ về những thứ này nữa, tớ không muốn ôm ấp những thứ không thiết thực nữa rồi.”

Mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng khi Nhậm Tư Đồ trở lại phòng ăn, vào phút chốc chạm mắt cùng Thịnh Gia Ngôn thì vẫn là không nhìn được, trong lòng chột căng thẳng.

Nhưng khi Thịnh Gia Ngôn ngẩng đầu nhìn cô, trong mắt nào có tích tụ khó khăn? Nào có không cam lòng? Nào có ảm nhẫn? Nào có yêu?

Chỉ vẫn ôn hoà như ngọc, trước sau như một người bạn thân bình thường: “Hai người tới thật đúng lúc, Tầm Tầm vừa gặm xong miếng sườn cuối cùng đó.”

Nhậm Tư Đồ ép mình nở nụ cười, ép tầm mắt của mình chuyển khỏi Thịnh Gia Ngôn, rút khăn giấy trong hộp giấy trên bàn đi tới lau miệng cho Tầm Tầm: “Con xem con đi, ăn thành mặt mèo rồi này.”

Chỉ có ánh mắt của Tôn Dao vẫn bắn khoả giữa hai người, cuối cùng cũng không nói gì, chỉ bất đắc dĩ lắc đầu, ngồi về chỗ

Hai người này luôn cho rằng “Không quấy rầy” mới phải với mình, đều lựa chọn thật tốt đối với đối phương.

Kỳ nghỉ tết âm lịch cứ thắm thoát trôi qua như vậy.

Trở lại thành phó B, có nghĩa là cuộc sống cũng mở sang một trang hoàn toàn mới.

Buổi trưa vừa đến giờ cơm, Nhậm Tư Đồ như cũ cùng Mạc Nhất Minh đến xếp hàng ở nhà ăn bệnh viện Phụ Chúc, nhưng mới xếp hàng được một nửa đã bị người “xách” đi.

Bị một người siết chặt lấy vai đi vài bước, Nhậm Tư Đồ mới từ kinh hoảng phục hồi tinh thần lại, giương mắt nhìn, trông thấy gương mặt quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn, Nhậm Tư Đồ ngược lại càng thêm kinh ngạc: “Sao anh lại tới đây?”

Thời Chung mặc tây trang phẳng phiu chỉ cúi đầu nhìn cô một cái, mỉm cười nhạt nhẽo với cô, không hề nói gì, bàn tay vốn siết chặt trên vai cô tay cũng thuận thế trượt xuống đến ngang hông cô, cứ ôm hông cô như vậy, đi thẳng tới cái ghế trống duy nhất trong góc.

Sau khi ngồi xuống, anh mới mỉm cười giải thích: “Không hẹn em ăn trưa được, đành phải tự mình đi một chuyến tới đây thôi.”

Nhậm Tư Đồ có chút phần nộ.

Tối hôm qua bọn họ theo Từ lão gia đi ô tô trở lại thành phố B, lúc ở trên xe quả thật có hẹn buổi trưa hôm nay cùng nhau ăn cơm, nhưng đến mười một giờ cô cho điện cho anh hẳn xác nhận nhà hàng lại là thư kí Tôn nghe thay, nói anh đang thị sát ở công trường bên ngoài, từ khu công trường chạy về trong thành phố tối thiểu cũng một giờ, không khỏi có chút vất vả, cô đành nhờ thư kí Tôn chuyển lời, hôm khác sẽ ăn trưa cùng nhau.

Chỉ là không ngờ...

Anh thật sự long đong mệt mỏi chạy về nhà cùng cô ăn ba món ăn một món canh?

Vả lại câu kia thật sự có chút không công bằng không phải là cô khó hẹn, mà là vị Thời tổng này quá bận rộn, cô nói muốn hôm khác cũng là vì tốt cho anh.

Cũng không chờ Nhậm Tư Đồ biện giải ینh một câu, đã nhìn thấy thư kí Tôn một mình bung hai phần cơm trưa ở bên trong đám người phá vòng vây ra, bước nhanh đi về phía hai người bọn họ.

Thư kí Tôn đặt bữa trưa mà mình vừa khổ cực xếp hàng có được đặt lên bàn, ông chủ cực kỳ tàn ác liền phát tay một cái, miệng cũng không mở, ra hiệu cho cậu ta đi đi

Thư kí Tôn mệt mỏi, thê lương.

Nhậm Tư Đồ liếc mắt nhìn bóng lưng ủ rũ của thư kí Tôn: “Anh cứ để cậu ấy đi vậy hả? Không để cậu ấy cùng ăn sao?”

Thời Chung cũng chỉ mỉm cười, một tay đưa đĩa cho bạn gái ở đối diện, một tay lấy điện thoại đi động ra, nhanh chóng soạn một tin nhắn gửi đi

“Năm mới tăng lương cho cậu, xóc lại tinh thần cho tôi.”

Chỉ trong chốc lát, bóng lưng vốn cực kỳ ủ rũ đột nhiên tràn đầy sức sống, thư kí Tôn cứ như vậy dưới ánh mắt ngạc nhiên của Nhậm Tư Đồ, vui sướng bước ra khỏi nhà ăn.

An trưa xong, Nhậm Tư Đồ biết mình sẽ bị Mạc Nhất Minh tìm tới cửa nghe nhiều chuyện, quả nhiên khi cô vừa tiễn Thời Chung xuống lầu trở lại phòng khám bệnh, còn chưa vào phòng làm việc của mình đã bị Mạc Nhất Minh bắt được ở hành lang.

Mạc Nhất Minh rất đơn giản mở màn nói: “Ai vậy?”

Nhậm Tư Đồ giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo: “Cái gì ‘ai vậy’ cơ?”

“Người ăn cơm cùng em buổi trưa ý. Tuần tú lịch sự nha!” Mạc Nhất Minh đung vai Nhậm Tư Đồ: “Vạn tuế ra hoa rồi hả?”

Vạn tuế ra hoa...

Bốn chữ này cũng không khiến Nhậm Tư Đồ phản ứng với anh ta, cô trực tiếp vòng qua.

Mạc Nhất Minh vẫn còn đứng tại chỗ chặc chặc cảm thán: “Gốc cây vạn tuế lớn của người này nở hoa rồi, gốc cây vạn tuế nhỏ của Tôn Dao chắc cũng không còn xa lắm?”

Chân Nhậm Tư Đồ không khỏi dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống không chú ý đến anh ta, tiếp tục cất bước đi về phía trước.

“Khó trách hai ngày trước anh gặp luật sư Thịnh một mình uống rượu giải sầu, anh còn tưởng rằng cậu ta đang phiền não chuyện bằng luật sư chứ, hóa ra là bởi vì em rơi vào lưới tình...”

Bước chân của Nhậm Tư Đồ hoàn toàn ngừng lại.

Cô sững sốt mấy giây, bỗng chốc quay đầu lại: “Cái gì?”

Mạc Nhất Minh bị nét mặt của cô dọa hơi chậm lại.

Sau đó mới liễm liễm thần trí, cho là cô đang hỏi chuyện uống rượu giải sầu liền hết lòng hồi tưởng lại cảnh tượng gặp luật sư Thịnh: “Anh tự hỏi, năm trước hai người luôn luôn cùng nhau trở về mừng năm mới, cùng nhau đi làm lại, thế nào lần này cậu ta lại về sớm hơn, còn chạy đi uống rượu...”

Nhậm Tư Đồ không nhịn được bước nhanh lại, đứng trước mặt Mạc Nhất Minh, cứng rắn ngắt lời anh: “... Bằng luật sư là thế nào?”

Nhậm Tư Đồ một mình trở lại phòng làm việc, đóng cửa lại rồi dựa lưng lên, ngây người hồi lâu, cuối cùng vẫn không nhận được gọi điện thoại đến hỏi văn phòng luật sư.

Trợ lý của Thịnh Gia Ngôn chỉ giải thích cho Nhậm Tư Đồ chút ít thì luật sư Lâm - cộng sự của văn phòng luật sư lại ngược lại, nhắc tới chuyện này còn có chút giận dữ

Cuối cùng, thì ra là Thịnh Gia Ngôn chọc phải người không nên dây vào.

Luật sư Lâm là học trưởng của Thịnh Gia Ngôn khi anh ở nước ngoài du học, có giao tình không tồi với Nhậm Tư Đồ, hôm nay chính là càng nói càng tiếc hận: “Không biết tại sao Gia Ngôn lại đẩy Tưởng công tử xuống tòa, còn đánh Tưởng công tử một trận, kết quả bị người của Tưởng gia thổi phồng lên, văn phòng luật sư bọn anh đã tích cực điều đình¹, cũng tạm thời sắp xếp cho Gia Ngôn nghỉ, nhưng... Tưởng công tử vẫn cản chuyện này không tha, kiên trì muốn kiện Gia Ngôn, còn tố cáo đến hiệp hội luật sư. Nếu hấn thắng kiện, rất có thể Gia Ngôn Thật sẽ bị thu về và huỷ bằng luật sư.”

Nhậm Tư Đồ cảm giác cái tay cầm điện thoại đã cứng ngắc: “Nhưng... Thịnh Gia Ngôn căn bản là không đề cập tới chuyện này.”

“Em cũng biết cá tính của cậu ấy rồi đấy, cái gì cũng giấu trong lòng không nói, chính là không muốn để người khác mình.”

Chú thích

1. Điều đình: Bàn bạc để đạt đến một sự thoả thuận nhằm giải quyết cuộc xung đột hay tranh chấp giữa các bên.

Chương 32

Buổi tối lúc ăn cơm Tư Đồ có chút không yên lòng.

Thời Chung chọn nhà hàng Indonesia, hương liệu tư vị rất thu hút, ẩm thực gia nhỏ tuổi Tâm Tâm nhìn bàn ăn tư vị màu sắc sặc sỡ, thịt bò Đông Ba, gà kho nước dừa curry... Ăn rất nhiệt tình như bị đói từ bao giờ, phục vụ bung lên món cơm cà ri cuối cùng cho cậu, cậu cũng chỉ ăn được vài ba hạt, ăn xong liền ngã ra ghé dựa, sờ sờ cái bụng tròn vo vì đã được ăn no, hơi hơi hí mắt, mặt thoả mãn tuyên bố: “Con no rồi!”

Thời Chung thấy thức ăn trong đĩa Tư Đồ một chút cũng không được động tới, mi tâm khẽ chau: “Thế nào? Không hợp khẩu vị sao?”

Lúc này Tư Đồ mới đã tỉnh hồn lại, liếc mắt nhìn Thời Chung, cười cười có chút miễn cưỡng: “Đi làm hơi mệt.”

Nhưng sau khi cô nói như vậy, cũng chỉ ăn tượng trưng hai cái, ngay sau đó lại lâm vào trong tâm sự của mình.

Nếu như đơn thuần chỉ là ăn cơm mà không yên lòng thì cũng thôi đi, sau khi ăn cơm còn có Thời Chung đưa cô về nhà, chờ mãi mới đợi đến lúc Tâm Tâm trở về phòng làm của mình, rốt cuộc anh có thể ở trong phòng khách không chút kiêng kỵ hôn cô rồi, cô lại chỉ hôn anh như tượng trưng mà thôi, sau cũng không biết mất hồn đi đến chỗ nào đi.

Thời Chung vô vị tẻ nhạt buông ra cô, có chút oán trách nhéo nhéo cái mũi của cô: “Không thể chuyên tâm chút sao?”

Giờ phút này Tư Đồ an vị ở trong lòng anh, mà anh, ngồi ở trên ghế sa lon, thân mật không chút khoảng cách nào, Tư Đồ có thể nhìn thấy bất mãn trong ánh mắt anh

Tư Đồ không tự chủ từ trong lòng của anh rời đi, ngồi vào ghế sa lon bên cạnh, suy nghĩ một chút, nói thẳng: “Có chuyện... Em không muốn lừa gạt anh, nhưng anh nghe xong cũng đừng nóng giận.”

Đây là vì bản thân mà dự phòng... Thời Chung nghe xong không khỏi thở dài: “Không phải là về Thịnh Gia Ngôn chứ?”

Thời Chung thấy gương mặt của người con gái trước mặt tự nhiên nhẵn lại, có chút bất đắc dĩ thật đúng là anh chỉ cần nhìn một cái thì có thể đoán được.

Giằng co trong chốc lát, dĩ nhiên Thời Chung sẽ là người nhận thua trước, ở trước mặt người con gái này anh thực sự không có biện pháp, chỉ có thể thỏa hiệp nói: “Nói đi. Anh sẽ cố gắng không tức giận.”

Tư Đồ biết cử chỉ hôm nay của mình, có mấy phần được sủng mà kiêu, biết rõ anh sẽ tức giận, coi như anh thực sự sẽ tức giận cùng sẽ luôn quan tâm cô, liền ỷ vào anh đối cô nhân nhượng, cái gì cũng nói thẳng: “Tưởng Lệnh Thần tố cáo Thịnh Gia Ngôn, bây giờ Thịnh Gia Ngôn bị đình chỉ công tác, rất có thể còn có thể vì chuyện này mà mất bằng luật sư.”

“Em muốn thay Thịnh Gia Ngôn giải quyết chuyện này?”

Anh bị lại đoán trúng.

Tư Đồ gật gật đầu thừa nhận.

Thời Chung đột nhiên bật cười: “Em là người ngoài cuộc, muốn thay anh ta giải quyết như thế nào?”

Trong giọng nói của anh không tự chủ toát ra khinh bỉ làm cho Tư Đồ hơi kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, mặc dù anh đối với cô thì luôn thâm tình khẩn thiết, nhưng anh một mình trong thương giới lặn lội nhiều năm, là một hình tượng lão tổng thiên tài, thái độ này của anh, Tư Đồ cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Nhưng thực sự làm Tư Đồ kinh ngạc chính là câu nói tiếp theo của anh: “Không phải là em muốn anh đi tìm Tướng Lệnh Thần giảng hòa, rồi sau đó nói hấn hỹ bỏ qua cho Thịnh Gia Ngôn chứ?”

Ý nghĩ sâu nhất trong nội tâm bị anh nhìn ra không chút dấu vết nào, điều này làm Tư Đồ có chút ứng phó không kịp, ngay lập tức cô cảm thấy bấp thính khắp người mình trở nên cứng ngắc, bởi vì dù cô cố gắng thế nào cũng không ra kéo được một nụ cười thích hợp, nhưng anh lại lấy cái loại ánh mắt ý bảo “Thẳng thẳng được khoan hồng” đó nhìn cô, Tư Đồ yên lặng từ chối mấy giây, cuối cùng lựa chọn nói thẳng ra: “Lần trước anh dẫn em đi gặp Thẩm Thẩm đó, em có nghe lén cuộc nói chuyện của hai người...”

Thẩm Thẩm này hoàn toàn là vu cáo.”

Anh hình như đối với chuyện nghe lén một chút nào cũng không cảm thấy kinh ngạc, chỉ lẳng lẳng nhìn cô tới trước, chờ cô tiếp tục, đây là điều Tư Đồ hoàn toàn không ngờ tới, nhưng cô chỉ dừng một chút, liền đem nghi vấn trong đáy lòng ép xuống, tiếp tục nói: “Em hiểu rất rõ Tướng Lệnh Thần, chỉ cần anh bỏ qua cho hấn ta, nhất định hấn ta cũng sẽ bỏ qua cho Thịnh Gia Ngôn.”

Nếu có khả năng, tại sao chọn cách giải quyết có đại kết cục làm cho tất cả đều vui?”

Anh bị cô hỏi cười cười một tiếng.

Giống như là cười nhạo cô, vừa giống như tự giễu mình, rơi vào trong mắt Tư Đồ, Tư Đồ cũng không chịu nổi.

Mà giọng điệu của anh, cùng với nụ cười đó càng không đoán ra ý nghĩ, bình tĩnh như nhìn ra được điều gì đó: “Lúc ấy anh cũng biết em nghe lén bịn anh nói chuyện, mà anh không có ngăn cản em, cũng không vạch trần em, thậm chí nói cũng không nói chuyện này, là bởi vì anh đang đánh cuộc, một, đánh cuộc xem em có tiếp nhận một người có thủ đoạn không sạch sẽ như anh hay không; hai, đánh cuộc xem em có nói chuyện này cho Thịnh Gia Ngôn biết hay không, trợ giúp anh ta thắng kiện.

Nhưng em không có làm như vậy, lúc ấy anh còn rất vui vẻ, cảm thấy trong lòng em anh lại có vị trí lớn như vậy.”

Thật ra thì cái gì anh cũng biết, nhưng cái gì cũng không nói, chính là vì thử dò xét cô? Trong nháy mắt đó, Tư Đồ nhìn người đàn ông đang ngồi trước mặt mình, chỉ cảm thấy mười phần cảm giác xa lạ.

Nhưng đây ngập cảm giác xa lạ, rất nhanh sẽ bị Tư Đồ quen thuộc, trong giọng điệu của anh tản ra cảm giác cô đơn thay thế: “Hôm nay Thịnh Gia Ngôn vừa xảy ra chuyện, địa vị của anh, phân lượng của anh lại hoàn toàn bị biến mất, không phải anh còn nên cảm tạ Thịnh Gia Ngôn, cảm ơn anh ta đã cho anh biết vị trí của anh trong lòng em thực sự như thế nào, và cuối cùng thì anh có ý nghĩa như thế nào với em?”

“Em không phải ý kia...”

Tư Đồ cãi lại có vẻ hết sức yếu ớt, nhưng càng vội vã giải thích, càng cứng họng, một chữ cũng không nói ra được, trong nháy mắt Thời Chung cũng đột nhiên ý thức được mình nói quá nhiều nói nhảm trong cả đời anh có lẽ cũng đã nói hết trong tối nay rồi, nói thêm gì nữa, thật giống như một oán phụ.

Thời Chung đứng dậy, dùng giọng nói lạnh nhạt cùng xa cách, cũng bao gồm ác độc cùng không cam lòng: “Tôi sẽ không rút đơn kiện, Nhậm tiểu thư bỏ cái ý nghĩ đó đi.”

Anh đi, trước khi đi thậm chí còn hôn cô, chỉ là hôn lên khóe môi, không có một chút nhiệt độ. Tiếng bước chân của anh vẫn hướng cửa trước đi xa, cuối cùng được một tiếng đóng cửa không nhẹ không nặng thay thế.

Còn lại chỉ có một mình Tư Đồ, bởi vì trong lúc vô tình cô đã dẫm vào địa lôi của người đàn ông này, giờ phút này thần chí đã bị nổ tung mảnh tung mảnh bay khỏi. Cho đến khi Tâm Tâm ôm số học sách bài tập cùng bút máy hào hứng chạy ra khỏi phòng...

“Chú chân dài, Tư Đồ nói chú thành tích lúc còn đi học rất tốt, chú mau giúp con...”

Tâm Tâm vừa chạy vừa nói, chạy đến một nửa mới phát hiện trong phòng khách chỉ còn lại một mình Tư Đồ ngồi ở đó, không khỏi dừng lại, nhìn vòng quanh bốn phía một cái: “Chú ấy đâu rồi?”

Tư Đồ liếc mắt nhìn không có một bóng người cửa trước, không biết làm sao giải thích, không thể làm gì khác hơn là đứng dậy đón lấy Tâm Tâm, đưa tay muốn nhận lấy tập sách của cậu: “Đề mục gì? Để mẹ xem giúp con.”

Tâm Tâm lại chưa từ bỏ ý định mà liếc nhìn chung quanh, cũng không gặp lại bóng dáng của Thời Chung, cũng chỉ mím môi đem sách bài tập đưa đến trong tay Tư Đồ.

Nhưng Tư Đồ cầm sách bài tập, nhìn trong chốc lát lại mất thần, bên tai lại vang lên giọng nói mang theo hoặc giễu cợt, hoặc cô đơn, hoặc không cam lòng âm thanh: không phải anh còn nên cảm tạ Thịnh Gia Ngôn, cảm ơn anh ta đã cho anh biết vị trí của anh trong lòng em thực sự như thế nào, và cuối cùng thì anh có ý nghĩa như thế nào với em?...

Thấy Tư Đồ không nói một lời, chỉ nhăn mày lại, Tâm Tâm bất đắc dĩ thở dài: “Bài tập của nhà trẻ mẹ cũng không biết làm ư?”

Nói xong, không đợi Tư Đồ phản ứng, liền lấy tập sách trở lại, vừa xoay người trở về phòng, còn vừa ở than thở: “Ai, xem ra cái gì cũng phải dựa vào chính mình mới được!”

Đêm đó Tư Đồ lăn lộn khó ngủ, cùng Thời Chung tranh chấp cộng thêm cô trước lúc ngủ gọi điện thoại cho Mạc Nhất Minh, làm cơn buồn ngủ của cô hoàn toàn bị tiêu diệt.

Mạc Nhất Minh là bác sĩ điều trị chính của Tướng Lệnh Thần, đối với bệnh của Tướng Lệnh Thần đánh giá đúng trọng tâm nhất, đối với Tư Đồ đó cũng là nguồn tham khảo có giá trị nhất. "Tướng Lệnh Thần trong lòng tâm tính bất thường, tuy nhiên sự thay đổi có cường độ cũng không cao nhưng lại có chướng ngại, hơn nữa không có khuynh hướng phát tác lại, thời gian tâm trạng bình thường cũng kéo dài hơn, giao tiếp với người bình thường là tuyệt đối không có vấn đề."

Đã có cùng Tướng Lệnh Thần trao đổi khả năng bình tâm tĩnh khí, như vậy, nếu cô lén lút ra mặt hòa giải rồi rắm, xích mích giữa Tướng Lệnh Thần và Thịnh Gia Ngôn, cũng không phải là không có khả năng.

Về phần Thịnh Gia Ngôn...

Xảy ra chuyện lớn như vậy anh cũng không nói cho cô biết, chắc hẳn anh đã có suy tính riêng của mình, Tư Đồ nghĩ không muốn đi làm phiền anh

Tư Đồ cho là mình đã nghĩ thông suốt chuyện này nên có thể an tâm đi ngủ, nhưng vừa cúp điện thoại của Mạc Nhất Minh, cô ở trên giường lật tới lật lui gằn một tiếng đồng hồ, nhưng vẫn không ngủ được.

Tư Đồ rốt cuộc không thể nhìn được nữa, vọt ngồi dậy, phiền não xoa tóc, cái âm thanh kia lại bay vào trong lỗ tai cô: không phải anh còn nên cảm tạ Thịnh Gia Ngôn, cảm ơn anh ta đã cho anh biết vị trí của anh trong lòng em thực sự như thế nào, và cuối cùng thì anh có ý nghĩa như thế nào với em?...

Tư Đồ rốt cuộc không thể nhìn được nữa, vọt ngồi dậy, phiền não xoa tóc, cái âm thanh kia lại bay vào trong lỗ tai cô: không phải anh còn nên cảm tạ Thịnh Gia Ngôn, cảm ơn anh ta đã cho anh biết vị trí của anh trong lòng em thực sự như thế nào, và cuối cùng thì anh có ý nghĩa như thế nào với em?...

Tư Đồ rốt cuộc ý thức được nguyên nhân lớn nhất mình thao thức cũng không phải là Thịnh Gia Ngôn, mà là do cái tên mặt thối đó, một tiếng "Hẹn gặp lại" cũng không nói, liền phui mông chạy lầy người.

Cô cứ như vậy ngồi yên chốc lát, đột nhiên chợt cắn răng một cái, xuống giường dùng tốc độ nhanh nhất thay xong quần áo, cầm cái chìa khóa, điện thoại đi động cùng ví tiền, trực tiếp tông cửa xông ra.

Chạy đến một nửa lại bỗng dừng quay trở lại, mở ngăn kéo tủ đầu giường ra, đem chìa khóa dự phòng lấy đi.

Tur Đồ một đường chạy xe tới, ngoài xe cuồng phong gào thét, thối cảnh lá ven đường bay lên phần phật, làm tầm nhìn cùng tốc độ xe của Tur Đồ cũng bị chậm đi mấy phần. Cuối cùng xe thắng gấp một cái dừng ở trước nhà của Thời Chung, Tur Đồ cũng không để ý tới việc đi tìm chỗ dừng xe, liền lấy túi xách cùng chìa khóa đi vào.

Có chìa khóa, Tur Đồ vào nhà Thời Chung không một chút trở ngại nào, trên dưới hai tầng đại trong căn hộ rất yên tĩnh, không có một chút âm thanh, âm thanh bên ngoài bị hai lớp thủy tinh cao cấp cách biệt cách âm hoàn toàn, phòng khách to như thế nhưng chỉ có ánh sang le lói của cái đèn nhỏ trên tường, bước chân của Tur Đồ vốn là có chút gấp gấp nhưng cũng không khỏi chậm lại.

Cô tình nguyện nhìn thấy Thời Chung giờ phút này đang ở quầy rượu uống rượu một mình, nhưng cuối cùng nơi cô tìm được Thời Chung, là phòng ngủ

Thời Chung nằm ở trên giường, nhìn dáng vẻ ngủ an ổn thản nhiên.

Anh lại có thể ngủ ngon như vậy?

Tur Đồ dừng ở cửa phòng ngủ, nhìn trước mắt một màn này, đột nhiên không biết mình vội vã gấp gấp đến đây là vì cái gì.

Trong lúc nhất thời cô không biết mình là nên gọi anh tỉnh dậy nói với anh trong lòng mình rất khó chịu, đây uất ức, hay là không nên quấy rầy anh, mình tại sao lại tới, liền muốn quay đầu rời đi...

Có lẽ thật sự là tính tình cho phép, Tur Đồ cuối cùng lựa chọn về sau, đang chuẩn bị nhẹ nhàng đóng cửa phòng, quay đầu rời đi, lại bị một tiếng hô làm cắt đứt mạch suy nghĩ của mình

“Người là ai?!”

Tur Đồ lập tức cứng đờ, tay còn cầm tay nắm cửa phòng, đã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy người giúp việc hoảng sợ nhìn cô, cho đến khi dần dần nhận ra cô, mới thở phào nhẹ nhõm: “Nhậm tiểu thư?”

“...”

“Tại sao cô lại ở chỗ này?” Người giúp việc mặc dù nhận được cô, nhưng nhận thức còn dừng lại ở lúc “Nhậm tiểu thư là bạn học cũ của Thời tiên sinh”, về phần hơn nửa đêm, tại sao lại xuất hiện trong nhà của bạn học cũ như vậy...

Da đầu Tur Đồ tê dại, trong khoảng thời gian ngắn không biết giải thích như thế nào.

Cô lúng túng nuốt nước miếng một cái, một cái tay lặng lẽ ôm lên vai cô.

Cảm thấy nhiệt độ chợt gân sát, Tur Đồ không tự chủ được bả vai căng lên, tiếp theo chỉ nghe thấy giọng nói mang theo buồn ngủ ở bên tai buồn bực mà vang lên: “Dì Trần, đi đi ngủ đi, cô ấy tới tìm tôi.”

Còn không đợi dì Trần phản ứng, Thời Chung đã đem cánh tay Tư Đồ còn cầm nắm cửa kéo xuống, tiện tay đóng cửa lại, trở lại phòng ngủ.

Bị cô náo loạn như vậy, trong mắt anh còn sót lại một chút buồn ngủ cũng bị đánh bay mất, vì vậy ánh mắt càng hiện ra tia lạnh lùng, giọng nói cũng rất khách khí: “Nhậm tiểu thư đêm khuya viếng thăm, có gì muốn làm?”

Tư Đồ có chút bất đắc dĩ.

Ngẫm nghĩ chốc lát, cô lặng lẽ cắn răng, trong lòng âm thầm cầu nguyện cái chiêu Tầm Tầm thường hay sử dụng đối phó với cô, cũng có tác dụng đối với Thời Chung ”Đừng nóng giận nữa mà!”

Tư Đồ ôm lấy cánh tay của anh, mặt mày dịu xuống, ngược mắt cẩn thận từng li từng tí nhìn anh.

Tầm Tầm thích dùng bộ dáng giả bộ đáng thương này đối phó cô, vả lại lần nào cũng thành công, đôi mắt thế công Tầm Tầm làm nũng thì phản ứng của cô cũng phản ứng bây giờ của Thời Chung hình như là giống nhau như đúc.

Đầu tiên là cánh tay cứng đờ cô có thể cảm giác cánh tay bị cô ôm khế cứng lại.

Sau đó là có chút bất đắc dĩ cúi đầu liếc mắt nhìn Tầm Tầm anh cũng liếc mắt nhìn về phía cô, nhưng lại nhìn không ra cảm xúc trên mặt anh.

Cuối cùng là bất đắc dĩ cười một tiếng Thời Chung lại nhíu mày nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên bật cười. Khuôn mặt vốn không hòa nhã, lạnh băng nhưng bây giờ lớp băng từ từ tan ra, dần dần tái hiện màu sắc ấm áp.

Tư Đồ âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cũng không được nửa giây, anh lại nhanh chóng nghiêm mặt, kéo kéo cánh tay cô đang ôm tay mình ra: “Đừng tưởng rằng nói hai câu nói dí dỏm là đã nghĩ tôi không có cách nào với em.”

Anh hiện tại có cái bộ dáng này, không phải ý nghĩa đã bó tay với cô rồi hả?

Tư Đồ cũng không gấp, lặng lẽ tiến lên một bước, hơi nhón chân lên, cọ cọ chóp mũi của anh, sau đó nhàn nhạt hôn khước miệng của anh: “Hết giận chưa?”

Anh vẫn nghiêm mặt như cũ.

Tư Đồ cũng không nổi giận, thật ra thì muốn hôn tại mi tâm đang nhíu chặt của anh, đáng tiếc mình mang dép, anh lại cao, thân thể lại thẳng tắp, Tư Đồ không thể hôn tới, liền thay đổi hôn cằm của anh một cái.

Anh còn không ra về.

Sinh khí cũng đủ lâu rồi... Tư Đồ oán thâm, ngoài mặt lại thuận theo hôn yết hầu của anh một cái.

Lúc cô hôn, yết hầu của anh hoạt động một chút.

Rốt cuộc động dung... Nhưng Tư Đồ còn chưa kịp cười ra tiếng, liền bị anh dùng sức nâng lên cằm, ánh mắt đối mặt hai mắt của anh.

Thời Chung nhìn ánh mắt vừa lòng đắc chí của cô, hỏi cô: “Em có biết em đang làm cái gì không?”

Ánh mắt của cô rõ ràng đang trả lời anh: chính là đang đốt lửa... Ngoài miệng lại giả vờ vô tội: “Không biết.”

“Rất tốt. Nhưng anh biết.”

Bị cô hôn rồi...

Thời Chung lạnh lùng bỏ xuống một câu như vậy, đột nhiên đem cả người cô bế lên, đảo mắt liền ném vào trên giường. Thân thể của anh cũng theo đó đi lên.

Tư Đồ không còn kịp nữa ngăn cản tay anh cởi cô quần áo bởi vì đôi tay cô đã theo bản năng, che kín miệng mình.

Cô quả thật thành công che kín tiếng kêu sợ hãi của mình, nhưng cô sau đó nói lời nói cảnh cáo lại bay ra từ cái miệng và bàn tay không khỏi run run, không có nửa phần lực đe dọa: “Dì Trần đang ở đây...”

Thậm chí ngay sau đó cô lấy tay che kín miệng đã bị anh tháo ra, Thời Chung cứ như vậy vừa hôn cô thật sâu, vừa nói: “Yên tâm, hiệu quả cách âm ở đây rất tốt.”

Chương 33

Hiệu quả cách âm cho dù tốt hơn thì cũng có lợi ích gì?

Mấu chốt là Nhậm Tư Đồ để tâm đến vấn đề này, một lát sau cô hỏi phòng của dì Trần có ở gần đây hay không, một lát nữa cô lại muốn Thời Chung đi xem cửa đã được khóa cẩn thận hay chưa? Hứng thú của anh cũng bị những lo lắng của cô làm ảnh hưởng ít nhiều nhưng khi tay anh luồn vào áo, nắm lấy nơi mềm mại của cô thì hứng thú lại một lần nữa dâng cao.

Thời Chung đặt môi lên hôn Nhậm Tư Đồ, nụ hôn say đắm, triền miên làm cho hơi thở hai người trở nên hỗn loạn vậy mà anh vẫn chưa thỏa mãn: “Dì Trần chưa bao giờ thấy phụ nữ ngủ lại ở đây, dì nghĩ là anh có vấn đề, lần này em phải thay anh rửa sạch oan khuất đó.”

Nhậm Tư Đồ còn chưa đồng ý giúp anh gỡ sạch hiểu lầm này mà anh đã lột sạch không còn một mảnh quần áo trên người cô. Nhậm Tư Đồ chỉ còn cố gắng

giữ cái áo somi trên cơ thể mình, vậy mà anh lại nhanh tay tháo nốt chiếc nút cuối cùng. Cô không cảm thấy lạnh vì trong phòng rất ấm áp ngoài ra còn có nhiệt độ của cơ thể người đàn ông đang dán chặt lên thân thể cô.

Thói quen của Nhậm Tư Đồ thật ra thì rất nhiều ví dụ như trước tiên phải đi tắm, ví dụ như dù anh có năn nỉ cỡ nào thì cô cũng nhất định phải mặc đồ để che đi phía sau lưng, nếu không thì trong lòng sẽ rất bất an không thể nào thoải mái được. Người đàn ông này thật có sức quyến rũ, anh làm cho cô buông bỏ tất cả chìm đắm trong sự kích tình anh mang đến.

Lại ví dụ như hiện tại Nhậm Tư Đồ đang co người lại nằm dưới thân Thời Chung, chỉ có nơi đó bị anh mạnh mẽ gia tăng sức lực tấn công tới. Nhưng mà cô chỉ cắn chặt răng phát ra những tiếng rên rỉ nhẹ nhàng. Anh nghe được tiếng rên rỉ bèn hành động nhanh hơn và mạnh mẽ hơn, anh chỉ muốn nhìn thấy cô một lúc nào đó không chịu đựng được nữa sẽ hét lên thật to.

Thời Chung vốn đang có chút bất mãn, đúng lúc này lại cảm thấy có cái gì đó rung lên kèm theo tiếng “Ong ong” thì lại càng làm cho anh phiền não.

Mà người phụ nữ dưới thân thể anh thì chưa chìm hẳn vào kích thích của anh nên khi nghe tiếng động thì hoàn toàn tỉnh táo lại, cô đưa tay lên với lấy ví tiền ở trên tủ đầu giường.

Chắc là điện thoại ở trong ví rung.

Thời Chung bắt được tay Nhậm tư Đồ, mặt mày có chút khó chịu: “Em chuyen tâm một chút đi.”

Ngay sau đó anh hung hăng cúi xuống hôn cô.

Lúc này mà nghe điện thoại thì thật sự là rất mất hứng, Nhậm Tư Đồ chỉ hơi do dự một chút rồi lại ôm lấy bả vai anh, để cho bản thân không suy nghĩ lung tung nữa.

Nhưng tiếng điện thoại rung chỉ dừng 1 lát rồi lại tiếp tục, giống như nếu không có ai nghe nó sẽ vẫn tiếp tục rung. Nhậm Tư Đồ không thể làm gì khác chỉ còn cách đẩy Thời Chung ra một chút: “Em nghe điện thoại đã.”

Nhậm Tư Đồ chủ động hôn Thời Chung một cái biểu hiện rõ sự áy náy, Anh thở dài đành buông tha cho cô.

Nhậm Tư Đồ lấy điện thoại từ trong ví ra, Thời Chung nhìn màn hình điện thoại thì mi tâm lại nhíu vào: “Mạc Nhất Minh? Anh ta là ai vậy?”

“Đồng nghiệp...” Nhậm Tư Đồ nhỏ nhẹ giải thích rồi nghe điện thoại: “Alo?”

Bên phía Mạc Nhất Minh truyền tới là tiếng nhạc, giống như là saxophone đoán chừng là anh ta đang ở quán rượu mà Mạc Nhất Minh vừa mở miệng liền nói: “Cô đoán được là tôi đã gặp người nào không?”

“Là ai?”

“Thịnh Gia Ngôn.”

Nhậm Tư Đồ rõ ràng là nhìn thấy sắc mặt Thời Chung trầm xuống, phòng ngủ yên tĩnh như vậy nên chắc anh cũng nghe được đầu dây bên kia nói gì.

Nhậm Tư Đồ có chút áy náy nhìn Thời Chung một cái, cô không biết hiện tại mình nên tiếp tục nghe hay tắt điện thoại, nhưng đầu dây bên kia Mạc Nhất Minh lại hỏi ra một câu khiến cho cô không thể nào không nghe tiếp: “Có muốn tôi hỏi giùm cô vì sao lại gạt cô chuyện bằng luật sư bị hủy không?”

Nhậm Tư Đồ bất ngờ la lên: “Đừng.”

Sau đó cô mới ý thức được rằng giọng nói mang vẻ lo lắng của mình đã bị Thời Chung nghe thấy, cô không biết anh sẽ suy nghĩ thành cái dạng gì nữa.

Mạc Nhất Minh lại tiếp tục nói: “Vậy cô có muốn tới đây gặp trực tiếp anh ta mà hỏi không? Nhìn anh ta có vẻ là đã uống khá nhiều rồi đấy.”

“Tôi...” Nhậm Tư Đồ do dự, chữ thứ hai còn chưa thốt ra khỏi miệng liền quay qua lườm Thời Chung một cái.

Thời Chung làm ra vẻ không giận dữ nữa từ từ tiến gần tới cô.

Nhậm Tư Đồ đang nghe điện thoại thì không hiểu tại sao Thời Chung lại tiến tới phía mình, kết quả là anh không cần tốn một chút sức nào đã tiến vào người cô.

Nhậm Tư Đồ cảm nhận cơ thể bất ngờ được lấp đầy khiến cho cô cảm thấy bất ngờ, cô lại nghe thấy bên đầu dây bên kia truyền đến tiếng Mạc Nhất Minh chào hỏi người khác: “Này.”

“...”

Mạc Nhất Minh cùng người đó nói chuyện không to cũng không nhỏ vừa vặn truyền vào điện thoại: “Có muốn nói chuyện với cô ấy mấy câu không?”

“...”

Mạc Nhất Minh hình như đem điện thoại đưa cho người kia, giọng nói cất lên là giọng mà Nhậm Tư Đồ cảm thấy không thể nào quen thuộc hơn được nữa là giọng nói của Thịnh Gia Ngôn: “Tư Đồ?”

Nghe thấy giọng nói này, bàn tay cầm điện thoại của Nhậm Tư Đồ không chủ động mà cứng đờ ra, cùng lúc đó vật kia ở sâu trong cơ thể cô bỗng nhiên va chạm một cái thật mạnh làm cho cô không nhận được ở bên điện thoại um một tiếng.

Nhậm Tư Đồ sợ hãi nên vội vàng che miệng lại, cô trừng mắt một cái.

Thịnh Gia Ngôn ở đầu bên kia vì say rượu nên cũng không phát hiện ra sự bất thường của cô, anh chỉ nói: “Anh gặp một người bạn, anh ta bảo anh nói với em mấy câu. Anh cũng không biết anh ta đang muốn gì nữa.”

Ngay sau đó giọng nói Mạc Nhất Minh cũng truyền vào điện thoại: “Là tôi vô tình đem chuyện anh bị tước bằng luật sư nói cho cô ấy biết... Ai, tôi cũng không biết nói sao nữa, cũng là hai người tự làm khổ nhau thôi.”

Đầu bên kia Thịnh Gia Ngôn im lặng mấy giây, bên này Nhậm Tư Đồ bị Thời Chung dày vò nên chỉ dám bịt chặt miệng mà không dám làm gì khác.

Thịnh Gia Ngôn cuối cùng cũng cười nói: “Em biết hết rồi...”

Nhậm Tư Đồ còn chưa kịp trả lời người đàn ông trước mặt cô đã không thể nhìn được nữa đưa tay ra gạt điện thoại của cô văng ra xa, sau đó bên tai cô truyền tới tiếng “Phang”

Điện thoại của cô rốt cuộc có phải đập vào tường rơi xuống nằm trên sàn nhà?

Nhậm Tư Đồ cảm thấy người đàn ông này là cố ý, mỗi một động tác của anh đều làm cho bụng dưới cô bủn rủn, mũi chân cũng không nhìn được mà hơi co lại. Người đàn ông này như vậy nhưng vẫn chưa thấy đủ, anh còn muốn hơn nữa anh đột nhiên nằm lên người cô, không hề áp bức cô thêm nữa.

Vào lúc đó Nhậm Tư Đồ cảm thấy thật thoải mái mặc dù cô đang bị anh đè lên, cô còn muốn hít thở vài cái nhưng chưa kịp thì hô hấp chợt chậm lại

Thời Chung ôm lấy eo Nhậm Tư Đồ, nháy mắt đem hai chân của cô co lên gối trước ngực, đôi tay vững vàng giữ chặt hai bên bắp đùi cô, bắt đầu mạnh mẽ tiens vào.

Nhậm Tư Đồ thấy thân thể mình bị Thời Chung bắt ngờ tiến vào nên hơi thở cũng chưa kịp bình ổn thì nơi đó đã bị anh hung hăng tiến vào, mỗi một động tác đều là hướng đến nơi mẫn cảm nhất của cô. Cả người cô sớm đã không còn sức lực, nơi tư mật cứ như thế mà phơi bày trước mặt anh.

Nhậm Tư Đồ vốn cố gắng đè nén âm thanh chỉ dám than nhẹ trong cổ họng nhưng nếu cứ bị Thời Chung dày vò như vậy thì sớm muộn cô cũng sẽ không kiềm chế được mà hét lên.

Một tiếng hét chói tai vang lên đem Nhậm Tư Đồ nhấn chìm trong thủy triều xúc cảm, thân thể cô không nhìn được mà co rút lại, chặt chẽ đến mức làm cho vật đó cũng phải dừng lại. Thời Chung ở trên cao nhìn xuống anh mắt mắt hờn của Nhậm Tư Đồ, anh nhìn thấy trong mắt cô tràn ngập dục vọng nhưng lại như muốn kìm nén không muốn bộc lộ ra ngoài.

Anh cảm thấy bất mãn tiếp tục hung hăng động thân không chỉ thế anh còn dùng cả tay tiến vào nơi ấy của cô.

Nhậm Tư Đồ rốt cuộc không nhìn được nữa bắt lấy tay anh: “Dừng...”

Âm thanh của Nhậm Tư Đồ bởi vì hành động của Thời Chung mà vỡ vụn thể nhưng anh cũng không chịu ngừng lại dù chỉ là một chút, đầu ngón tay mềm

mại vẫn dịu dàng xoa nắn làm cho Nhậm Tư Đồ cảm thấy mình giống như đang ở trên thiên đường cũng như địa ngục.

Nhậm Tư Đồ cảm thấy dưỡng khí trong thân thể mình dường như sắp bị hút cạn, cả người đều ướt át, khoe mắt ướt nước mắt, thân thể ướt mồ hôi, nơi tư mật kia vì bị Thời Chung liên tục tấn công mà cũng không ngừng tiết ra dịch. Thế nhưng anh cũng chưa có thỏa mãn, vươn tay dung sức ôm lấy gáy, hôn lên môi cô.

Nhưng ngay sau đó cả người Nhậm Tư Đồ trở nên run rẩy, chỉ một chút nữa thôi là cả thân thể bị cơn sóng tình cuốn chìm.

“Dừng cái gì?”

Thời Chung cố ý dừng lại để hỏi cô, âm thanh lạnh lẽo, làm bộ như không nhìn thấy cô đang bị giày vò chết đi sống lại.

Nhậm Tư Đồ co chút nói không thành tiếng, cô cắn răng lắc đầu, cô chỉ biết để tâm hồn mình nhìn thân thể từ bước từng bước bước vào trầm luân... Thời Chung cũng không có nói thêm gì nữa, anh chỉ ở trên cao nhìn xuống, nhìn cô bị anh dày vò thành mất hồn.

Lúc này Thời Chung không chỉ dừng lại mà còn đang dần dần rời khỏi thân thể cô.

Nhậm Tư Đồ cảm nhận nhiệt độ cảm lúc càng lúc rời xa khỏi mình, cô rút cuộc buông lỏng hàm răng đang cắn chặt, thốt ra âm thanh nhỏ đến nỗi chính cô cũng không có nghe rõ, mang theo chút hàm ý cầu khẩn: “Em... ô...”

Anh ta rõ ràng là muốn trừng phạt cô, anh ta lạnh lùng nhìn cô: “Nói chuyện.”

Nhậm Tư Đồ thật ra cũng không biết mình đang nói cái gì, tất cả đều không thốt được thành lời, cô không nói lời cầu khẩn, anh vẫn như vậy cũng không muốn buông tha cho cô nhưng cũng không chịu tiến vào trong thân thể cô, ác ý nói ra từng câu từng chữ rõ ràng giống như đang dạy dỗ một học sinh không biết nghe lời: “Nói đi chứ, nói em muốn anh.”

Nhậm Tư Đồ cau mày, há hốc mồm chỉ cảm thấy cả người bủn rủn bởi vì cảm giác thân thể đang được lấp đầy bỗng nhiên trống rỗng, cô rút cuộc cuống mở miệng ríu rít cầu xin anh: “Cho... Ách... Cho em...”

Hai hàm răng Nhậm Tư Đồ chỉ khẽ phát ra tiếng ưm cực nhỏ, giống như bị trúng thuốc mê. Thời Chung chần chừ một giây rồi chọn lựa đáp ứng, anh ôm cả thân thể mềm mại vô lực của cô ôm vào trong lòng để cho cô chủ động nghênh đón anh tiến vào.

Nhậm Tư Đồ chỉ có thể ôm chặt lấy anh, móng tay dường như cũng cắm chặt vào phần lưng của anh. Đầu chôn chặt trong hõm cổ anh, nhưng anh lại nâng mặt cô lên, hôn cô rồi hỏi: “Em thích sao?”

Nhậm Tư Đồ bị Thời Chung hỏi xaaaais hồ đến mức chịu không được chỉ có thể dùng sức hôn anh, đem tất cả như muốn hòa tan.

Lân đầu tiên Thời Chung thấy Nhậm Tư Đồ chủ động như thế liền tỏ ra ngạc nhiên, anh không nhìn được mà ôm chặt cô, dụng vọng của anh cứ như vậy mà bị sự mềm mại này bao bọc, không có khe hở. Anh không có báo trước mà động thân mạnh một cái, ở chôn sau vào chỗ mềm mại của cô.

Cả người Nhậm Tư Đồ mệt mỏi nhưng cô lại không buồn ngủ mà mở mắt trừng trừng nhìn trần nhà. Trong phòng tắm tiếng nước chảy ngừng dần, không lâu sau Thời Chung đi ra mà trên thân thể vẫn còn lưu lại mùi thơm của sữa tắm, mùi vị thật dễ chịu đi đến ngòì xuống bên giường của cô.

Nhìn dáng vẻ thoải mái của anh, Nhậm Tư Đồ không nhìn được dùng giọng nói kỳ quái hỏi: “Anh thoải mái?”

Thời Chung nhún vai một cái ngòì ở mép giường dùng khăn lau khô tóc, vừa đùa nghịch với đầu ngón tay của Nhậm Tư Đồ: “Anh nói ôm em đi tắm, em lại không đi. Tắm xong tinh thần thật sáng khoái.”

Nhậm Tư Đồ sợ là cô cùng Thời Chung cùng vào phòng tắm lại thoát không khỏi một trận vật lộn đọ sức trong đó. Nên cô muốn chờ anh tắm xong thì cô sẽ đi, lúc cô bước xuống khỏi giường thì cũng chưa đi tới cửa phòng tắm thì nhận được điện thoại của mình lúc này bị Thời Chung ném đi.

Nhậm Tư Đồ do dự một chút cuối cùng cũng khom người nhặt điện thoại lên, cô cảm nhận được ánh mắt lạnh lùng ở sau lưng, cô thật không biết lúc này nên hay không nên mở máy lên.